

Muževna jesen

Srečo
Zajc

.....

Naj mi vzamejo konja
naj zatemniyo nebo
da ne bom gledal tvojih oči
bliskajočih nad ognjem
naj mi vzamejo
vse zelene in prepletene poti

Le pesem naj pustijo
na mojih rdečih ustnicah
spomladi

Postelja iz mahu
postelja iz belih zvezd

OKO Kaj te ne vleče k tlom
(kaplje dežja na oknu)
kaj te vleče k tlom
popotna torba samotneža
skrivna struna struge

Pijeva te
v sladkih sanjah groze
točiva te v vodnjake
niti ne veva zanje
in beseda kakor otrok
beseda kakor otrok
Vedno sva tu
in hkrati že tam
mejniki za cesto
gledamo korak ki

Odhajamo
dober dan
odhajamo
dober dan

Dobro dišeče jutro odhajamo
ne da bi vedeli
koliko pozabljene krvi
smo ti nažgali v dar
ne da bi vedeli
Kolikšna pozabljivost

Kaj te vleče k tlom
zvrhana bisaga semen
se ne splete v korenine
tvoja slutnja besed
Kdove
ali gibka glina rojeva pesmi

Muževno drevo jeseni
igra na moje okno

VRBA Telo iz pravljice
in lasje
ostriženi repki klopotač
strupeni kakor lasje
mlade deklice

Kdo si
si mejnik sonca in sence
te je ljubil vihravi potepuh
oj tisti lasje
je njegovo seme rodilo šepetanje

In jaz
ki sem te nosil k ustom
sem te blagoslovil s krvjo
z najmanj in z vsem kar sem
sem te imenoval pramati
moje besede

Nocoj si posteljem posteljo
s srebrnimi rezili jasmína
po znoju diši moja kri
po prahu diši moja kri
nocoj si posteljem posteljo
z velikim molkom zvezd
s širokim krikom violine

In potem ležem
med usahli pepel poletja
med rjave podkve konj
med hrepeneče besede samote
in si iztrgam kapljo krvi
da bo zarja
takrat ko se sleče noč in leže

Nocoj bom gol sveže rojen
stikal za svetlimi ribami
ki v zelenem očesu potoka iščejo ljubezen
nocoj se bom napajal z volkovi
in stražil mesec z njihovimi
zamolklimi klici po krvi
Nocoj bom jelen lačen strasti
klical košuto med svoja stegna
dišeča po zamujeni pomladni rosi

FINALE Poslušati
 in gledati jesen
 kako nosi zrelost dreves

Biti
 nositi v sebi zavest
 da imenovati se list
 hrepeneti
 in v blodnjah novo pomlad
 imenovati

Oko se je dokončno nagledalo

Kako lepo je biti list
 in v obupu klicati jesen
 in jo imenovati pomlad

Sodobna mongolska lirika

IZBRAL, PREVEDEL IN UVOD NAPISAL LOJZE KRAKAR

Gre za liriko tistih Mongolov, ki živijo na obširni visoki planoti v srcu Azije med Sovjetsko zvezo in Kitajsko v lastni državi (lastni, pravim, kajti mnogo Mongolov živi tudi zunaj nje, na Kitajskem in v SZ). Ta država, ki se ji uradno pravi Ljudska republika Mongolija in je njeno glavno mesto Ulan Bator (Rdeči junak), se razprostira na površini, ki je približno šestkrat večja od Jugoslavije, ima pa le za

kakšni dve tretjini prebivalcev Slovenije in ji torej — v nasprotju z Evropo — otroci niso v nadlogo. Lansko poletje sem si to deželo ogledal in sredi step z gostoljubnimi jurtami, razsejanimi po planjavah morda tudi po deset kilometrov narazen, doživeljal pravo oazo po naši ludistični puščavi in betonski civilizaciji. Če pravijo Japonski dežela vzhajajočega sonca in Koreji dežela jutranje svežine, potem Mongolija po pravici zasluži ime dežela sinjega neba.

I.R Mongolija je nastala po mongolski ljudski revoluciji pod vodstvom legendarnega Suhé Batorja in ob pomoči Sovjetov leta 1921. In takrat je